

godtgørelse i stedet for krav på godtgørelse for svie og smerte. Der vil dog som hidtil også kunne ydes en vis godtgørelse for svie og smerte i tilfælde, hvor det varige mén kan vurderes straks på ulykkestidspunktet, f.eks. hvis en håndværker mister »arbejdsarmen«.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 4.1.8.

Til § 4

I *stk. 1* foreslås méngodtgørelsen forhøjet forholds-mæssigt svarende til forhøjelsen af erhvervs-evnetabsterstatningen, jf. den foreslåede ændring af § 6 (lovforslagets § 1, nr. 5).

Samtidig udgår stationærtidspunktet som kriterium for, hvornår méngraden skal fastsættes. Fastsættelse af méngraden skal efter lovforslaget ske, når det er muligt at bedømme skadelidtes varige mén, jf. den foreslåede formulering af lovens § 16, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 14). I praksis vil dette dog formentlig ofte være det tidspunkt, hvor det må antages, at skadelidtes helbredstilstand ikke vil blive yderligere forbedret, altså stationærtidspunktet.

I *stk. 2* foreslås nogle ændringer af nedsættelsesreglen, som med redaktionelle ændringer svarer til arbejdsgruppens forslag. Forslaget går ud på at indføre en mere jævn nedsættelsestakt end efter den gældende bestemmelse, således at nedsættelsen begynder fra det 40. år (mod det 60. år i dag) og slutter ved det 69. år, hvor godtgørelsen udgør 60 procent af højeste godtgørelse (mod 50 procent i dag).

Som eksempler på anvendelsen af nedsættelsesreglerne kan nævnes, at méngodtgørelsen til en skadelidt, der var 45 år ved skadens indtræden, skal nedsættes med 6 procent, svarende til 1 procent for hvert år den skadelidte var ældre end 39 år, jf. bestemmelsens 1. pkt. For en skadelidt, der var 65 år på skadestidspunktet, nedsættes godtgørelsen med 26 procent efter bestemmelsen 1. pkt. og med 6 procent efter bestemmelsens 2. pkt., i alt 32 procent. Var skadelidte 69 år eller ældre på skadestidspunktet, begrænses nedsættelsen af bestemmelsens 3. pkt., således at godtgørelsen nedsættes med 30 procent efter 1. pkt. og med 10 procent efter 2. pkt., i alt 40 procent.

Nedsættelsen sker ikke så brat som for erhvervs-evnetabets vedkommende, jf. den foreslåede formulering af § 9 (lovforslagets § 1, nr. 7), og nedsættelsen slutter på et forholdsvis højt niveau (40 procent). Det skyldes, at den resterende levetid for den skadelidte typisk vil være længere end den resterende erhvervsaktive periode, og at ældre skadelidte normalt har relativt sværere ved at vænne sig til ménet end yngre skadelidte.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 4.1.3.

Til nr. 4

Det foreslås, at stationærbegrebet udgår af bestemmelsen, jf. *stk. 1*.

Fastsættelse af erhvervs-evnetabet skal i stedet ske på det tidspunkt, hvor det er muligt at skønne over skadelidtes erhvervs-evne, jf. den foreslåede formulering af § 16, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 14).

Som følge heraf foreslås det i *stk. 2*, at der ved fastsættelse af erhvervs-evnetabet skal tages hensyn til mulighederne for erhvervs-mæssig omskoling og genoptræning eller lignende. Skal skadelidte gennemføre en revalidering, må den endelige fastsættelse af erhvervs-evnetabet således afvente revalideringens resultat. Med hensyn til den skadelidtes tabsbegrænsningspligt henvises i øvrigt til bemærkningerne ovenfor vedrørende lovforslagets § 1, nr. 2 (ændring af lovens § 2).

Den foreslåede bestemmelse har den væsentlige betydning, at erhvervs-evnetabsprocenten efter erstatningsansvarsloven og arbejdsskadesikringsloven som udgangspunkt bliver ens. Er der i differencesager ved afgørelsen af arbejdsskadesagen fastsat en erhvervs-evnetabsprocent, vil denne således – medmindre forholdene har ændret sig væsentligt – normalt kunne lægges til grund også ved vurderingen af erhvervs-evnetabet efter erstatningsansvarsloven. Forskelle vil formentlig alene kunne forekomme, hvis der på grund af arbejdsskadesikringslovens regler om, at alene de direkte følger af arbejdsskaden dækkes, anlægges en forskellig vurdering af betydningen af forudbestående lidelser. Arbejdsgruppen anfører dog, at nyere retspraksis synes at vise, at der ingen reel forskel er, jf. betænkningen side 110. I modsat fald bør det af Arbejdsskadestyrelsens afgørelse efter arbejdsskadesikringsloven og udtalelse efter erstatningsansvarsloven fremgå, hvad erhvervs-evnetabsprocenten er henholdsvis med og uden den forudbestående lidelse.

I de senere år er der tilvejebragt en række særlige jobordninger med offentlige løntilskud mv. med henblik på at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet for forskellige grupper. Hvis den skadelidte har et sådant job, må det ved fastsættelsen af erhvervs-evnetabsprocenten vurderes, om og i givet fald i hvilket omfang den skadelidte vil eller burde kunne bestride et almindeligt job på normale vilkår. Ansættelse som led i en sådan særlig jobordning indgår dermed ikke i sig selv i erhvervs-evnetabsvurderingen. Begrundelsen herfor er, at denne vurdering i så fald ville afhænge af, hvilken social- og arbejdsmarkedslovgivning der er gæl-